

Giới thiệu Mười Năm Không Xa

Truyện Mười Năm Không Xa, một cô gái trẻ tuổi yêu thầm một người đàn ông lớn hơn mình rất nhiều tuổi, đáng lẽ độ tuổi của cô phải thích những người con trai thanh niên thì mới phải nhưng nay sở thích của cô lại không giống như những người con gái khác.

Cô từ nhỏ đã rất ngưỡng mộ một người cha của mình, rất yêu thương vợ con là mẫu người đàn ông lý tưởng để cô có thể tìm cho mình được hạnh phúc như mẹ. Và định mệnh đã cho cô gặp được một người đàn ông rất lực lưỡng và bảnh bao đầy khí chất đàn ông mà người đó lại là bạn của cha cô.

Ngay từ cái lần gặp mặt đầu tiên cô đã xác định sẽ lấy người đó làm chồng, cho dù người đó không hề có tình cảm gì với cô nhưng cô vẫn quyết tâm ngỏ lời với anh cho dù anh có từ chối bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Chúng ta chia tay đi.” Cách vách tường, giọng nói của người phụ nữ vang lên: “Em cảm thấy ... chúng ta không thích hợp.”

Hai lỗ tai của Khúc Tích dựng thẳng đứng, cách một vách ngăn, cô như cảm thấy thân mình về phía trước lắng nghe cuộc đối thoại kia. Khúc Tích không dám gây ra tiếng động sợ sẽ bị phát hiện, cố gắng nhìn qua vách ngăn thấy bóng dáng người phụ nữ cùng với người đàn ông đang ngồi trước chiếc bàn nhỏ.

Ngón trỏ của người đàn ông gõ nhẹ lên mặt bàn, im lặng rất lâu. Lâu đến mức khi Khúc Tích nhíu chặt mày, anh mới lên tiếng: “Vị huấn luyện viên thể hình kia gần đây vẫn khỏe chứ?”. Khuôn mặt của người đàn ông biểu cảm rất rõ rệt.

Người phụ nữ nghe xong câu hỏi, cả người run lên. Cả hai trầm mặc một lúc lâu, người phụ nữ đứng dậy, dáng vẻ rất tức giận: “Cốc Ngôn, anh không nên mặt tôi, cũng không nên tự triệt đường lui của mình.”

Người phụ nữ vừa khóc vừa nói: “Tốt xấu gì tôi cũng từng thích anh.”

Nói xong, người phụ nữ ấy che mặt, nhanh chóng rời đi.

Qua một lúc, Khúc Tích nghe thấy Cốc Ngôn nhẹ giọng tự giễu: “Cô nghĩ rằng tôi chưa từng thích cô sao?.”

Anh cũng từng thích cô gái ấy. Nhưng, một người đàn ông, đâu dễ bộc lộ cảm xúc của mình.

Khúc Tích hoàn toàn không biết dáng vẻ của mình gây chú ý đến thế nào, nửa người đều hướng ra ngoài, cô chỉ thấy anh mặc bộ đồ vest, vẻ mặt đậm bạc ngồi đó, bàn tay nắm chặt ly rượu, giống như muốn bóp nát nó trong tay.

Không biết anh đang suy nghĩ gì, Khúc Tích tự hỏi, sống như vậy không vất vả sao?.

Đối với ánh mắt của ai đó sáng rực như ngọn đuốc đang nhìn mình, Cốc Ngôn ngẩng đầu, bốn mắt giao nhau làm cho Khúc Tích không kịp trở tay, có chút lúng túng nhưng ngay sau đó nở nụ cười tươi rói, vẫy tay với Cốc Ngôn: “Aiz, thật khéo.”

Cốc Ngôn chau mày, anh cũng không trả lời, đứng lên rời đi. Khúc Tích cũng rời khỏi chỗ ngồi, chạy theo anh.

Ra khỏi quán cà phê, bên ngoài ánh nắng mặt trời mang theo hơi thở của mùa xuân chiếu lên cảnh liễu bên đường. Bước đi của Cốc Ngôn rất nhanh, Khúc Tích chạy hụt hơi mới đuổi kịp: “Chú Ngôn, trời âm lên rồi, đi nhanh như vậy rất dễ chảy mồ hôi, chú đi chậm một chút.” Khúc Tích nói thêm: “Khó trách bạn gái chú bắt cả hai tay, chú không biết quan tâm là gì cả.”

Nghe xong câu nói này, Cốc Ngôn dừng bước.

Khúc Tích đi tới chỗ Cốc Ngôn, vừa đi vừa cười: “Cũng có thể do trước đây bạn gái chú thiếu cảm giác an toàn nên mới vậy. Tôi có cảm giác an toàn hơn, tuyệt đối không bắt cả hai tay.”

Cốc Ngôn nâng mắt nhìn cô: “Cháu đúng là kẻ cơ hội, nắm bắt từng phút tự đề cử bản thân.”

Khúc Tích mặt dày, cười lớn: “Tôi thích chú, vất vả lắm mới đi tới ngày hôm nay, đương nhiên phải đem tình cảm của mình thổ lộ. Trước mắt, chú không có bạn gái hay là tiếp nhận tôi đi. Chính mắt tôi đã chứng kiến, hiện tại chú đang độc thân. Như vậy tôi có theo đuổi chú, cũng rất hợp lẽ.”

Nếu là ngày thường, Cốc Ngôn sẽ không đề bụng với mấy câu nói của cô, nhưng hôm nay tâm trạng của anh rất xấu, sắc mặt trở nên lạnh lùng: “Chú không có hứng thú với trò đùa của cháu.”

Khúc Tích tủm tủm cười, đưa mắt nhìn anh: “Chú Ngôn, tôi thật lòng.”

“Nếu cháu lớn hơn mười tuổi, chú sẽ tin là sự thật.” Cốc Ngôn hồ hững xoay người rời đi, hoàn toàn không biết rằng, người con gái đằng sau, nụ cười trên khuôn mặt cô đang dần tắt đi.

Khúc Tích xoa ngón tay của mình, cô cố gắng nở nụ cười nhạt, tự nói với bản thân: “Mười tuổi ... cũng không phải kém rất xa.”

Người cô thích, lớn hơn cô mười tuổi. Khi cô mười sáu tuổi, anh đã hai mươi sáu, là một thanh niên trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tiếp quản sự nghiệp của gia đình. Anh đến trường trung học của cô tham dự buổi diễn thuyết. Khi đó, cha mẹ Khúc Tích mới vừa ly hôn, cô trở nên bất mãn, trốn nhà đi tìm hiểu thế giới bên ngoài.

Cô nhớ rất rõ ngày đó, cũng như hôm nay, một ngày xuân vào tháng ba, trong buổi diễn thuyết nói về chủ đề ước mơ của bạn, giọng nói của Cốc Ngôn cũng đẹp như vẻ ngoài của anh, vô cùng hoàn mỹ. Người đàn ông trước mắt đã chinh phục thành công trái tim cô. Trái tim cô rung động bởi vì anh.

Từ hâm mộ chuyển sang yêu mến.

Cho tới bây giờ, suốt sáu năm qua, Khúc Tích vẫn lấy Cốc Ngôn làm mục tiêu phấn đấu của bản thân.

Khúc Tích học trường đại học anh từng học, học khoa anh từng đăng kí, sau khi tốt nghiệp cô liền gửi đơn xin vào công ty anh, trở thành nhân viên của anh. Sau đó, cô dùng cảm bầy tỏ tình cảm của mình.

Nghĩ lại, những chuyện cô đã làm không hề dễ dàng nhưng Khúc Tích cảm thấy rất đáng để theo đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mỗi ngày, Khúc Tích đều tăng ca đến khuya.

Thật ra, công việc của Khúc Tích không hề bận rộn đến thế, một cô gái trẻ mới hai mươi hai tuổi, ai cũng thích dành phần lớn thời gian để dạo phố, cùng cô bạn Lượng Lượng đi mua sắm, nhưng Cốc Ngôn đều làm việc tới khuya, mà cơ hội được gặp anh, chỉ là lúc cả hai cùng đi thang máy.

Đồng hồ sinh học của Khúc Tích rất chuẩn, đúng thời gian, cô sẽ mang cho Cốc Ngôn một cốc trà nóng. Đây là thói quen cũng là sự kiên trì của cô.

Lúc đầu, Cốc Ngôn đối với hành động này rất cảm kích, một cốc trà nóng, có thể làm cho anh cảm thấy thư thái trong đồng văn kiện ngập đầu, nhưng kể từ khi Khúc Tích bày tỏ tình cảm với anh, cốc trà dù có chuyển từ nóng sang nguội ngắt, anh cũng không chạm vào.

Thất vọng! Khẳng định là có. Nhưng Khúc Tích nghĩ, cho dù bây giờ anh không uống nhưng không có nghĩa tương lai anh sẽ không thích, ít nhất, cô cũng lưu lại được chút gì đó trong anh, nó đem lại cho cô cảm giác mình tồn tại trong thế giới của anh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc của Cốc Ngôn, Khúc Tích mang trà đi vào. Hôm nay, Cốc Ngôn không giống ngày thường chỉ vui đầu vào đồng tài liệu, mà anh đang đứng bên cửa sổ, tầm mắt nhìn về phía thành phố, vừa ngắm cảnh đêm vừa gọi điện thoại. Khúc Tích nhẹ nhàng đi tới bàn làm việc của anh, nghe thấy Cốc Ngôn trả lời điện thoại: “Uhm, tùy ý lựa chọn quán ăn. Tối mai tôi sẽ đến.”

Tay Khúc Tích hơi run run, nước trà bắn lên tay cô làm cho làn da trắng nõn chuyển sang màu đỏ. Cốc Ngôn quét mắt nhìn cô một cái, ánh mắt của anh lạnh lẽo khiến người ta có cảm giác rét run. Khúc Tích cố nén cơn đau rát, đem đặt cốc trà lên bàn anh, rồi sau đó im lặng ra ngoài, trước sau cô không hề gây ra tiếng động.

Trở lại ghế ngồi, cổ tay Khúc Tích đỏ ửng vì bỏng, ánh mắt cô nhìn về một phía, rất chăm chú. Ngay người ngồi đó một lúc lâu, chợt thấy đèn phòng làm việc của Cốc Ngôn tắt, Khúc Tích mới giật mình, khôi phục lại tinh thần.

Vào thang máy, nhấn số tầng đi xuống, Khúc Tích cố tỏ ra bình tĩnh: “Chú Ngôn, chú đi xem mắt sao?.”

“Khúc tiểu thư, chuyện này không liên quan tới cháu.”

Khúc Tích cố chấp lên tiếng: “Không liên quan thì không liên quan, dù sao tôi cũng sẽ phá hỏng nó.”

Cốc Ngôn có chút phiền não, quét mắt nhìn cô: “Cháu? Dựa vào cái gì?.”

Khúc Tích ngẩn người, câu nói của Cốc Ngôn như tảng đá nghìn cân đè nặng xuống trái tim cô, ngay cả một tia hy vọng anh cũng tàn nhẫn dập tắt nó. Mỗi lần cô bày tỏ, Cốc Ngôn đều nhẫn tâm cự tuyệt. Bởi vì anh không muốn cho cô một thân phận, cho nên ngay cả quyền lợi ghen tuông, cô cũng không có. Nhưng việc cô thích anh, là chuyện của cô!

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, đến khi thang máy dừng, cô mới ngẩng đầu nhìn bóng dáng của Cốc Ngôn, cười nhạt: “Lấy tư cách là tôi thích chứ.”

“Tình cảm dễ dàng nói ra như vậy, cháu chắc chắn chứ?” Cốc Ngôn bỏ lại câu nói ấy, lạnh lùng xoay người rời đi.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, trong chiếc hộp hình chữ nhật chật hẹp, chỉ còn lại Khúc Tích, cô nắm chặt lấy tay mình, giống như đây là căn bệnh thường xuyên phát tác, đau đớn đã là một thói quen.

Trong tâm thủy tinh của thang máy, hiện lên gương mặt thất vọng của Khúc Tích, nụ cười nhàn nhạt, cô nhỏ giọng nói: “Kỳ thực ... Không dễ dàng như vậy.”

Sao có thể dễ dàng! Thoạt nhìn thì rất đơn giản nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, khó khăn đến nhường nào. Đứng trước mặt người mình yêu thầm, đem tình yêu trong suốt sáu năm đưa ra ánh sáng, thẳng thắn bày tỏ, nào có dễ dàng như vậy.

Khúc Tích buông thõng hai tay, rũ bỏ sự tự tin của mình, cô giống như đứa trẻ phạm lỗi bị quở trách, không biết phải làm sao, tay trái lo sợ không yên, tay phải bứt rứt vì bối rối, cô đem theo nỗi thất vọng ra về.

Ngày hôm sau, quả nhiên Cốc Ngôn đi xem mắt, đương nhiên Khúc Tích cũng bám theo sau để gây rối.

Đối tượng xem mắt lần này của Cốc Ngôn là một cô gái đoan trang, nhìn thấy đối thủ Khúc Tích có chút bối rối không ra tiếng.

Rất nhanh, cô lại khôi phục tinh thần thép của mình. Mặt dày đi tới bên cạnh Cốc Ngôn ngồi xuống, vừa lau giọt nước trong suốt còn đọng lại khóe mắt, vừa lạnh nhạt nói: “Chú Ngôn, tôi sẽ không làm chuyện xằng bậy. Tôi đã thay chú quan sát, người con gái này không hợp với chú, cô ấy quá yếu đuối lại ít nói, hai người ở cùng một chỗ mười năm sẽ không nói quá mười câu.”

Suy nghĩ của cô, rất giống với tâm tư của Cốc Ngôn.

Cốc Ngôn trầm mặc uống cafe, sau đó lạnh lùng lên tiếng: “Đối tượng xem mắt trong mấy ngày tới, chắc cháu đã giúp tôi đuổi hết đi rồi.”

Cốc Ngôn cũng không phải là người cuồng yêu, chuyện đi xem mắt bởi vì áp lực gia đình. Anh cũng không phải là người dễ dàng nói câu yêu, nhưng khi yêu thì tổn thương dù có nhẹ đến đâu, cũng khiến anh đau đến tận xương tủy. Cũng như với người bạn gái trước đây, anh cũng từng yêu người con gái ấy, sau khi biết mình bị phản bội, anh cũng trải qua một quãng thời gian khó khăn.

Hơn nữa, anh không phải là người dễ dàng biểu lộ cảm xúc của mình, luôn cố gắng tỏ ra là một người mạnh mẽ, cho dù đổ máu anh cũng sẽ âm thầm nuốt xuống, anh tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người khác biểu lộ cảm xúc của mình.

Thoạt nhìn, anh là một người đàn ông thành đạt, không bị ràng buộc, nhưng ai có thể hiểu được, tận sâu trong tâm trí của người đàn ông này đã tự mình giằng xé, tự mình dẫn dắt những nỗi đau chỉ mình anh biết.

Thời gian gần đây, anh cũng chán ghét những buổi gặp mặt mai mối kiểu này, rất may, anh đã có ‘mũi tên’ sắc bén ngay bên cạnh, giúp anh loại bỏ tất cả những chương ngại trước mắt. Cốc Ngôn cảm thấy rất hài lòng.

Khúc Tích cảm nhận được anh không bài xích mình, tự mình tưởng tượng rằng anh đã cho mình một đãi ngộ đặc biệt, từ nay, cho đến những ngày sau, cô sẽ giúp Cốc Ngôn giải quyết tất cả những người phụ nữ có ý định tiếp cận anh.

Cốc Ngôn không nói lời cảm ơn cô, Khúc Tích cũng không quan tâm, bởi cô đang chìm trong sự vui sướng do chính mình tạo ra, cô cho rằng, khoảng cách giữa cô và Cốc Ngôn đang dần được thu hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Cốc tiên sinh”. Đối tượng xem mắt lần này là một cô gái dịu dàng.

Cốc Ngôn nhìn người con gái trước mắt gật nhẹ một cái rồi ngồi xuống, ánh mắt anh đảo khắp nhà hàng nhưng vẫn không thấy hình bóng của người con gái thích âm ỉ – Khúc Tích đâu.

Không có cô ở đây, anh cảm thấy buồn ngủ với lần xem mắt này, cười cho qua chuyện thì thoáng mở miệng nói vài câu, Cốc Ngôn nghĩ, kì thật Khúc Tích nói cũng rất đúng, người con gái không hợp với mình.

Cuộc sống của Cốc Ngôn vốn dĩ rất nhàm chán, một nửa còn lại mà anh đang tìm kiếm nên giống Khúc Tích một chút.

Anh phát hiện, việc Khúc Tích xuất hiện trong các buổi gặp gỡ mai mối đã trở thành thói quen của anh, nhưng hôm nay không thấy cô, Cốc Ngôn cảm thấy có phần hụt hẫng.

Cốc Ngôn suy nghĩ, hôm nay nha đầu kia đã đi đâu, đang làm gì? Vì sao lỡ hẹn? Có phải trên đường cô đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, Cốc Ngôn chợt thấy lo lắng.

“Thật ngại.” Cốc Ngôn đột nhiên đứng dậy: “Hiện tôi có chút việc, xin phép đi trước.” Không quan tâm đối phương đang ngạc nhiên thế nào, anh cầm áo khoác nhanh chóng rời khỏi quán.

Mẹ cô tái hôn, chỉ đến ngày diễn ra hôn lễ Khúc Tích mới biết. Bà gọi điện nói cho Khúc Tích về ngày kết hôn của mình, giọng nói của bà có phần áp úng. Cũng dễ hiểu vì sao bà cảm thấy ngại ngùng khi nói chuyện này với cô bởi lẽ Khúc Tích không nhận được thiệp cưới của bà, người chồng tương lai của bà là gia đình có gia thế, sợ cô sẽ đến phá hỏng. Bản thân cô cũng do dự liệu có nên đi hay không, cũng không muốn bà khó xử nên Khúc Tích từ chối tới dự.

Trong ngày mẹ cô tái hôn, Khúc Tích đứng ở trước cổng khách sạn, cô đứng đó nhìn chữ Hỷ màu đỏ chói mắt kia ngẩn ngơ đến nửa ngày, sau đó yên lặng rời đi.

Buổi tối có liên hoan, Khúc Tích uống quá chén, đồng nghiệp muốn đưa về nhưng cô từ chối, Khúc Tích mặc kệ sống chết tự mình đón xe, mục đích của cô cũng rất rõ ràng, không về nhà mà đến thẳng công ty.

Lúc cô vừa xuống taxi, vừa hay Cốc Ngôn lái xe đi ngang qua công ty, nhìn thấy Khúc Tích bước đi khắp khềnh, Cốc Ngôn dừng xe, qua cửa kính oto, lặng lẽ nhìn đáng về của Khúc Tích.

Thường ngày Khúc Tích không đi giày cao gót nhưng trong công tác đôi khi cũng cần dùng đến nó. Lúc này cô lại uống rượu, dáng đi tập tễnh xiêu vẹo, đi được vài bước, đến cầu thang cô liền ngã nhào xuống đất.

Cốc Ngôn cảm thấy buồn cười, thấy lúc lâu cô chưa đứng lên, anh lo lắng liệu cô có bị thương chỗ nào không. Anh mở cửa xe đi tới chỗ Khúc Tích. Cô không biết anh đang đi tới gần mình, cô nằm úp xuống sàn nhà, cười lớn.

Cô cảm thấy bản thân mình rất nực cười, khuôn miệng không biết từ khi nào đã cong lên, cười rồi lại cười, mặc dù trên khuôn mặt cô nở nụ cười nhưng lại làm cho người khác cảm thấy chua xót.

Ở trong ấn tượng của Cốc Ngôn, Khúc Tích là một người đơn giản, cô đơn thuần như một nữ sinh. Trước mặt anh luôn vui vẻ, nụ cười luôn nở trên môi, anh thừa nhận, nụ cười của cô rất ấm áp.

Giờ đây, anh không biết vì sao trên khuôn mặt người con gái đơn thuần kia lại có thể nở nụ cười toát lên vẻ đau thương đến thế.

Ở xa, anh ngửi được mùi rượu nồng nặc, Cốc Ngôn nhíu mày, liền tới bên cạnh Khúc Tích, vỗ nhẹ vào mà cô: “Cháu uống rượu sao?.”

Khúc Tích giơ hai ngón tay quơ quơ, Cốc Ngôn cười nhạt: “Hai chai mà đã say đến thế này, rất có tiền đồ.”

Khúc Tích nhướn mày, bất mãn: “Là thật đó.”

Cốc Ngôn trầm mặc, anh kéo Khúc Tích đứng lên, hỏi: “Có nhớ nhà mình ở đâu không?.”

Khúc Tích suy nghĩ một hồi lâu: “Làm sao tôi nhớ được mình ở đâu?.” Cô lớn tiếng nói: “Về nhà cha? Hay ở chỗ mẹ? Chỗ nào cũng không nên ở.”

Nghe vậy, Cốc Ngôn có phần kinh ngạc, anh luôn nghĩ Khúc Tích nhất định sống trong một gia đình hạnh phúc, có cha mẹ che chở bao bọc cẩn thận nên cô luôn tỏ ra không sợ trời không sợ đất, dám mạo hiểm bám theo đuôi ông chủ.

“Cháu ở đâu?.” Cốc Ngôn thay đổi câu hỏi.

Khúc Tích trầm mặc lúc lâu: “Ở chỗ chú Ngôn.”

Cốc Ngôn lập tức nhíu mày: “Tôi đưa cháu tới khách sạn.”

Khúc Tích nhếch miệng nở nụ cười: “Tôi biết chú Ngôn nhất định sẽ không cho tôi ở nhà chú ấy, bởi chú ấy không thích tôi.” Cô vừa nói vừa kéo tay Cốc Ngôn: “Nhưng tôi rất thích chú ấy, vô cùng ... vô cùng ... vô cùng”

Cô lặp đi lặp lại hai chữ “vô cùng” giống như dù có nói hàng trăm hàng nghìn lần cũng không đủ biểu đạt tình yêu của cô dành cho anh.

Cốc Ngôn nhìn Khúc Tích hai má đỏ ửng vì say rượu, lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào cô gái này, anh hỏi: “Vì sao?.”

“Không biết.” Khúc Tích nói: “Thích đã sáu năm, có lẽ đã sớm thành thói quen.”

Cốc Ngôn ngẩn ngơ, trong đầu hoàn toàn không nhớ nổi, mình đã làm gì để khiến cô gái này yêu thầm mình lâu đến vậy. Sáu năm trước, cô mới mười sáu tuổi.

“Tôi nhìn thấy chú ấy trong lần đọc diễn thuyết, chú ấy có thể làm được những việc mình thích, tôi ngưỡng mộ chú ấy sau đó chuyển sang yêu mến, tôi cũng không biết vì sao. Nhưng tôi biết rất rõ rằng tôi thích chú ấy. Chính là rất thích.”

Anh phát hiện tim mình đập dồn dập, hơi thở có chút rối loạn. Đưa mắt nhìn cô gái trong lòng, Cốc Ngôn bất đắc dĩ thừa nhận, anh đang có suy nghĩ rất xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khúc Tích say đến nỗi không nhớ được nhà mình ở đâu, Cốc Ngôn cảm thấy bản thân như bị điên rồi, anh biết rõ không nên quá gần gũi với Khúc Tích, bằng không đứa nhỏ này sẽ càng lún càng sâu, nhưng nhìn thấy cô say khướt như vậy, Cốc Ngôn cũng không yên tâm để cô ở khách sạn một mình.

Dù thế nào, cô cũng chỉ là một cô nhóc, đúng, chỉ là một cô nhóc.

Cốc Ngôn đem Khúc Tích đặt trên giường, vừa đứng dậy chuẩn bị đi thì một bài tay đã túm lấy vạt áo của anh. Khúc Tích nắm rất chặt, thiếu chút nữa kéo cả người Cốc Ngôn ngã lên giường.

Cốc Ngôn nhú mào, lạnh lùng lên tiếng: “Buông tay.”

“Chú Ngôn”. Khúc Tích hí hờ đôi mắt, vẻ mặt giống như con mèo con, lực trên nắm lấy vạt áo của anh rất chặt: “Nhìn chú ... thực sự rất đẹp trai.”

Giọng nói của cô khàn khàn, so với ngày thường thì lúc này đặc biệt rất gọi cảm. Cốc Ngôn cũng chỉ là người đàn ông bình thường, nghe thấy Khúc Tích nói vậy, cảm giác trong người như có ngọn lửa đang âm ỉ thiêu đốt.

Khúc Tích dùng sức ngồi dậy, ghé sát đôi môi của Cốc Ngôn.

Cốc Ngôn có thể né tránh nhưng ngược lại, anh để Khúc Tích làm càn trên đôi môi của mình, tùy cô liếm mút trần trọc. Trái với nụ hôn nóng bỏng mà Khúc Tích đem lại, khuôn mặt của Cốc Ngôn hằn rõ vẻ mâu thuẫn.

“Tôi thích chú, chú Ngôn.”

Câu nói này của Khúc Tích giống như ngày thường, dường như cô đã tỉnh rượu, Cốc Ngôn thô lỗ đẩy Khúc Tích ra, không nói lời nào rời khỏi phòng.

Sáng sớm.

Sau khi tỉnh lại Khúc Tích phát hiện nơi này không giống với phòng ngủ của cô, có chút hoảng hốt, xúc chấn lên sờ quần áo trên người mình, phát hiện mình vẫn mặc bộ đồ cũ, lúc đó mới dám hít thở đều đặn.

Cô vò mái tóc rối của mình, hoàn toàn không nhớ nổi mình tới đây bằng cách nào.

Cô đi dép lê tới cửa, vừa vặn thấy Cốc Ngôn đi ra từ phòng tắm, trên người anh chỉ quấn chiếc khăn tắm. Chết tiệt! Mị hoặc đến chết người.

Khúc Tích có phần hoảng người, việc đầu tiên là dựa vào khung cửa để chống đỡ cơ thể mình. Sáng sớm tỉnh mơ, nhìn thấy cảnh tượng thu hút như vậy, Khúc Tích cảm thấy mềm nhũn cả người.

Cô cố gắng thu lại móng vuốt của mình, trấn tĩnh lại tinh thần, hắng giọng lên tiếng: “Chú Ngôn ... Sáng sớm ... Nhìn thấy chú, thật trùng hợp!”

Cốc Ngôn nhướng mày, lãnh đạm lên tiếng: “Đi lau sạch máu ở mũi rồi nói chuyện tiếp.”

Khúc Tích chun chun cái mũi, đưa tay sờ lên thì thấy ngón tay dính màu đỏ tươi, cô hét lên một tiếng, vội vàng vọt vào phòng tắm.

Cốc Ngôn nở nụ cười nhạt. Trong suy nghĩ của anh, người con gái hôm qua đã khiến anh suýt nữa đánh mất tự chủ, nụ cười trong mắt anh dần biến mất.

Khúc Tích rất ngạc nhiên không biết tối qua rốt cuộc mình đã làm gì mà khiến Cốc Ngôn đưa cô tới nhà anh, nhưng mỗi lần định mở miệng hỏi, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Cốc Ngôn, cô đành lùi bước.

Ngủ qua đêm tại nhà Cốc Ngôn một đêm, Khúc Tích cho rằng mình đã có sự khởi đầu. Quay trở lại với cuộc sống bình thường, hàng ngày Khúc Tích vẫn đi làm đúng giờ. Cốc Ngôn cũng vẫn như trước, lạnh nhạt đối xử với cô, chỉ có điều, mỗi lần Khúc Tích đem trà tới cho anh, anh đã nhấm nháp vài ngụm.

Kỳ thật, Khúc Tích cảm thấy bọn họ cứ như bây giờ không có gì là không tốt, cho dù anh chưa tiếp nhận cô nhưng cũng không bài xích cô như trước nữa. Cho dù cô theo đuổi anh vì tuổi trẻ suy nghĩ nông nổi cũng được, Khúc Tích nghĩ, cho dù sau này trái tim không còn thổn thức vì anh nữa, ít nhất cô cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Công ty tổ chức buổi đi chơi tập thể cho nhân viên, Khúc Tích không nghĩ sẽ gặp lại người yêu cũ của Cốc Ngôn tại quán bar trong làng du lịch. Cô ta cùng với bạn trai trông rất hạnh phúc.

Khúc Tích lặng lẽ quan sát cảm xúc của Cốc Ngôn, thấy anh rất bình tĩnh ánh mắt hồ hững nhìn họ đi tới. Đi ngang qua người Cốc Ngôn, cô không ngờ cô ta lại chủ động chào hỏi Cốc Ngôn.

Cốc Ngôn thoát nhìn có phần căng thẳng nhưng cũng rất nhanh trở lại đáng vẻ lạnh lùng.

“Cốc Ngôn.” Cô ta cười nói: “Thật khéo, giới thiệu cho anh, đây là chồng sắp cưới của em.”

Khúc Tích thấy hai tay Cốc Ngôn nắm chặt thành quyền. Cô giật mình nhớ lại ngày đó, tâm trạng của anh không được vui, vẻ cô đơn hiện rõ lên trong đôi mắt của anh, cô cảm thấy khó chịu thay Cốc Ngôn. Cô lấy bàn tay của anh đang bị nắm chặt bởi người phụ nữ kia, đan những ngón tay của mình vào tay anh, giống như một đũng sĩ che chở cho Cốc Ngôn, cười nói: “Xin chào, đây là chồng sắp cưới của tôi.”

Cô ta liếc mắt nhìn Khúc Tích một cái, cười lạnh: “Cốc Ngôn, không ngờ anh cũng vậy.”

Cốc Ngôn nhướng mày. Anh nghĩ, trước đây anh cũng có tình cảm với cô ta, hẳn là con người ai cũng có một giai đoạn tình cảm không được như ý. Hiện tại cả hai đã chia tay anh cũng không muốn liên quan đến người phụ nữ này.

“Bốp.” Âm thanh vang lên khiến mọi người xung quanh có chút ngạc nhiên. Mối Khúc Tích run lên vì tức giận, cô kéo tay Cốc Ngôn xoay người rời đi: “Loại phụ nữ này dùng kẻ để mê hoặc chứ, chứ đừng vì thế mà bị cô ta lôi kéo.”

Mọi người đều bị Khúc Tích dọa đến ngẩn người, xem thấy cô đang rất tức giận, Cốc Ngôn liền ngoan ngoãn đi theo Khúc Tích rời khỏi quầy bar.

Đến bên ngoài, gió đêm đặc biệt buốt lạnh. Khúc Tích bỗng nhiên tỉnh táo lại, thả bàn tay đang nắm chặt Cốc Ngôn ra. Cô sợ hãi liếc nhìn anh một cái, giống như đứa trẻ làm sai chuyện đang chờ bị trách phạt.

Khúc Tích đối với Cốc Ngôn không chỉ có yêu mến không mà còn có chút kính sợ, mỗi lần mặt dày quần lầy anh, giống như cô đang cố gắng hết sức để vượt qua Lôi Trì. Lúc này cô còn dám đánh bạn gái cũ của anh, rồi túm tay anh lôi kéo trước đám đông, trong lòng Khúc Tích cảm thấy hành động của mình có chút vô lễ, e sợ Cốc Ngôn sẽ tức giận, trách cô không biết suy nghĩ.

Hai người đứng ở trong gió đêm khá lâu, vẫn là Cốc Ngôn lên tiếng trước: “Vì sao tức giận?”

Nhắc đến, trong lòng Khúc Tích có vài phần tức giận vài phần đáng thương thay cho anh, cô nói: “Chú Ngôn, tôi cảm thấy đau lòng thay chú.”

Bởi vì thích, cho nên phải tức giận thay anh. Biết được anh đang khó chịu, cô cảm thấy đau lòng thay anh.

Cốc Ngôn nhìn thấy cô cúi đầu, giống như đứa trẻ đang nhận sai, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bứt rứt, không tự chủ được mà đưa tay xoa đầu cô. Sau nụ hôn vào đêm đó, Cốc Ngôn nhận thấy thái độ của mình đối với Khúc Tích trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Cô nhỏ hơn anh mười tuổi, Cốc Ngôn nghĩ, tình cảm của cô dành cho anh chỉ là tuổi trẻ bồng bột, đó không hẳn là tình yêu.

Một ngày nào đó, khi cô trưởng thành sẽ thấy được trong thế giới này, còn nhiều điều mới mẻ đang chờ cô khám phá, lúc đó cô sẽ nhận ra rằng tình yêu của mình chỉ là sự rung động nhất thời. Hiện tại, cô chỉ nhất thời yêu thích anh không phải là tình yêu, không phải là hôn nhân, đối với Cốc Ngôn mà nói, anh đã qua cái tuổi yêu đương nhiệt huyết, anh không có thời gian để chờ đợi một đứa trẻ từ từ lớn.

Anh tự xóc lại lập trường của chính mình: “Đừng làm những chuyện nhầm chán này nữa.”

Nghe xong lời này, đôi mắt Khúc Tích trở nên âm trầm. Cốc Ngôn quyết tâm cắt đứt hy vọng của cô: “Đừng đem thời gian lãng phí trên người của tôi. Không đáng.”

Khúc Tích buống bình nói: “Rất đáng. Chú Ngôn, chú nói như vậy, hẳn là chú không biết cháu nhìn thấy được trên người chú có nhiều tâm sự đến thế nào đâu.”

Cốc Ngôn đối với cô giống như một loại thuốc ma được, sau khi nhiễm độc thì không thể giải được. Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, giọng nói như có chút khàn khàn: “Chú có thể thử thích cháu, một chút thôi, không được sao?”

“Không được!”

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Những cuộc hẹn xem mắt của Cốc Ngôn vẫn diễn ra như trước, chỉ có điều địa điểm đều được giấu kín không tiết lộ cho Khúc Tích, không tạo cơ hội cho cô đi quấy rối.

Anh đã hạ quyết tâm, sẽ không để cô xuất hiện trong cuộc hẹn của mình.

Khúc Tích tạm thời án binh bất động một thời gian, rốt cuộc có một ngày, cô lặng lẽ tìm cơ hội tiếp cận Cốc Ngôn ở bãi đỗ xe. Mai phục một ngày, vốn định chờ tâm tình Cốc Ngôn tốt lên mới dám nói chuyện không nghĩ tới cô đã ngủ ở trong xe từ lúc nào.

Sau khi cùng ăn tối, Cốc Ngôn lái xe đưa đối tượng xem mắt về nhà. Đi được một đoạn đường, Khúc Tích tỉnh ngủ, cô nửa tỉnh nửa mê mở mắt, từ ghế sau nhôм dậy.

Người ngồi ở ghế lái phụ, thông qua gương thấy một cô gái tóc tai bù xù đột nhiên nhôм dậy, nhất thời kinh ngạc, hét lên một tiếng chói tai, Cốc Ngôn phanh xe gấp, người ở phía sau cũng hốt hoảng hét lên, sau đó lại rơi vào trạng thái im lặng.

Người con gái ngồi ở ghế lái phụ bị Khúc Tích dọa cho đến hoảng cả người, Cốc Ngôn trừng mắt nhìn Khúc Tích, anh tức giận đến không nói nên lời.

Khúc Tích dựa lưng vào ghế sau, nhe răng trợn mắt, sau đó lại tỏ vẻ đáng thương: “Chú Ngôn, lái xe phải tập trung.”

Cho dù hàng ngày Cốc Ngôn luôn tỏ vẻ bình tĩnh đến thế nào, thì ngay tại lúc này, gân xanh đã nổi hết lên trên trán, anh xuống xe, mở cửa xe phía sau kéo Khúc Tích ra, quát hỏi: “Cháu muốn như nào?.”

“Đến phá đám buổi xem mắt của chú.” Cô trả lời nhanh gọn.

Cốc Ngôn nhú mày, cô không quan tâm đến cơn giận đang dần bùng phát của anh, lớn tiếng: “Chú không thích tôi, cũng không cho phép tôi tới gần chú. Nhưng vì sao những người kia thì được, mà tôi thì không thể yêu chú?.”

Cốc Ngôn ngăn người, theo bản năng đáp lại: “Cháu còn quá nhỏ.”

Khúc Tích lấy chứng minh thư, chỉ vào ngày sinh của mình, nói: “Tôi năm nay 22 tuổi, tính cả tuổi mụ là 23. Đã tốt nghiệp đại học, có công việc ổn định, có thể kết hôn sinh con. Hơn nữa, tôi còn thích chú, có chỗ nào không được?.”

Cốc Ngôn cảm thấy phiền, không trả lời chỉ trằm mặc nhìn Khúc Tích, trong lòng anh giống như có con sóng nhỏ đang nổi lên.

Anh gạt mình, khoảng cách mười năm, anh không tưởng tượng được, mình sẽ vượt qua như thế nào.

Khúc Tích đối với anh cố chấp đến vậy, mà hiện tại, anh cũng ...

Anh cũng ... Cốc Ngôn nghĩ tới điều ấy, cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Chú Ngôn.” Khúc Tích tóm lấy ống tay áo, mặc kệ đang ở ngoài đường, làm nũng: “Chú thử xem, cho tôi một cơ hội.”

Cốc Ngôn không thể hiểu nổi, sau mỗi lần anh lạnh lùng cự tuyệt cô, cô tiếp tục lấy lại dũng khí bám theo anh, lúc nào cũng có thể đứng trước mặt anh bày tỏ tình cảm của mình. Bỏ đi tôn nghiêm của mình, vứt đi sự tự tôn của một người con gái, yêu đến hèn mọn.

Anh cảm thấy tâm tư mình rối loạn, không cho phép chính bản thân mình nảy sinh tình cảm gì với Khúc Tích, theo bản năng anh tránh bàn tay của Khúc Tích. Nhưng đối với cô, tình huống như vậy xảy ra đã quá quen rồi, không có bất ngờ, cô chỉ nhìn chăm chăm vào anh, kiên quyết không chịu buông tay.

Người phụ nữ trong xe bị cô dọa đến ngất xỉu cũng từ tỉnh lại, cô ta nhìn trước nhìn sau, phát hiện Cốc Ngôn đang ở ngoài với người khác nói chuyện, liền tò mò xuống xe, hóa ra là một cô gái, tay cô gái ấy còn đang túm chặt áo Cốc Ngôn, đi đến gần lên tiếng: “Cốc Ngôn tiên sinh?.”

Giọng nói này khiến cho Cốc Ngôn lấy lại suy nghĩ, anh gỡ từng ngón tay của Khúc Tích ra khỏi ống tay áo của mình, trở lại trong xe.

Cô ta nhìn qua Khúc Tích vài lần, sau đó cũng quay trở về xe. Cửa xe khóa lại, Khúc Tích nghe thấy giọng người phụ nữ ngồi cạnh anh, hỏi: “Cô ấy là ai?.”

“Nhân viên trong công ty.”

Toàn thân Khúc Tích khẽ run lên, cô chần chừ một lát, cuối cùng lấy hết dũng khí, đi tới cửa kính của xe: “Chú Ngôn, đừng bỏ rơi tôi.”

Giọng nói của cô rất nhỏ, cách một lớp kính thủy tinh, Cốc Ngôn không nghe rõ, chiếc xe oto màu đen lạnh lùng biến mất trong đêm.

Khúc Tích đứng ở ven đường, gió lạnh xoáy thẳng vào hốc mắt cô, nhìn lòng bàn tay trống rỗng, lại liếc nhìn con đường vắng vẻ, than thở: “Tôi rất sợ bóng tối. Cho dù là nhân viên trong công ty, cũng không thể vứt bỏ như vậy. Huống chi ...”

Huống chi, tôi thích chú, thì có lỗi gì chứ!

Khúc Tích nghĩ, cô yêu Cốc Ngôn, nhưng tình yêu chỉ dựa vào cố gắng từ một phía, đôi khi sẽ không thể đến được đích.

Sau khi đưa đối tượng xem mắt về nhà, mới giật mình nhớ lại, anh đã bỏ Khúc Tích trên đường vắng ít người qua lại, vào lúc nửa đêm như này rất khó đón xe. Thân gái một mình, cô sẽ về nhà bằng cách nào?

Lúc ấy, anh bị lời tỏ tình của Khúc Tích làm cho tâm tư rối loạn, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghĩ lại cảm thấy lo lắng cho cô, khuôn mặt anh trở nên trắng bệch.

Anh lái xe quay lại chỗ Khúc Tích, thấy cô ngồi xồm ở ven đường, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Cốc Ngôn tiến lại gần cô, kéo người cô dậy, chạm vào bàn tay lạnh lẽo như đá của Khúc Tích. Trong lòng bỗng cảm thấy như bị lưỡi dao cứa phải, cảm xúc đau đớn không thể nào diễn tả được, cảm thấy chán ghét bản thân mình vô cùng, phải chăng là đau lòng, là không nở?

Anh đưa Khúc Tích trở lại xe, cô một câu cũng không nói, chỉ ngoan ngoãn thắt dây an toàn, cô ngồi người ngồi đó như cái xác không hồn.

“Ồ đâu?.” Không biết nên nói gì với cô, Cốc Ngôn đành phải hỏi một câu rất ngu ngốc.

Khúc Tích trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Chú Ngôn, về sau tôi sẽ không bám theo chú nữa, được không?.”

Anh giật mình, nhưng không trả lời, câu hỏi của Khúc Tích tựa như bị anh nhấn chìm xuống biển sâu, biến mất không có dấu vết.

“Chú đỗ ở bên xe công cộng là được.” Khúc Tích nói: “Không phải chỉ dựa vào chú, tôi mới có thể về nhà.”

Cốc Ngôn vẫn trầm mặc, sắc mặt anh đã chuyển sang sắc xanh. Khúc Tích xuống xe, chào anh rồi xoay người đi, ngay cả một câu: “Gặp lại” cũng không nói.

Ngày hôm sau, Cốc Ngôn đi làm không thấy hình bóng của Khúc Tích, hỏi mới biết cô đã xin nghỉ phép.

Vào ban đêm, anh giống như ngày thường, tăng ca đến khuya, chỉ có điều, lúc này đã không còn tiếng gõ cửa, không còn hương thơm phảng phất của cốc trà nóng, khiến cho đầu óc anh thanh tỉnh.

Trầm ngâm một lúc, Cốc Ngôn buông bút, thất thần nhìn trang giấy trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trung tuần tháng tư, Cốc Ngôn nhận được lời mời tới dự kỉ niệm ngày thành lập trường, đồng thời đảm nhận vị trí diễn thuyết tại trường cũ. Tất nhiên anh vui vẻ nhận lời.

Khi bước lên bục giảng, Cốc Ngôn quét mắt một lượt, nhìn thấy những khuôn mặt trẻ đầy vẻ thanh xuân, chợt nghĩ, có một cô gái từng nói rằng thích nghe anh diễn thuyết, có lẽ mỗi lần cô đều đứng ở một góc, lặng lẽ nghe anh, chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ, mang theo sự ngưỡng mộ trung thành dành cho anh.

Vậy còn hôm nay? Liệu cô ấy cũng sẽ tới đây?

Nhiều người như vậy, sao Cốc Ngôn có thể tìm được bóng dáng của Khúc Tích, nhưng cô đã đến.

Đứng ở phía sau cùng, chăm chú ngắm nhìn anh. Trường học này không chỉ là trường cũ của Cốc Ngôn mà còn là nơi Khúc Tích đã học, cô theo đuổi Cốc Ngôn bốn năm cũng là quãng thời gian học tập ở đây. Hiện tại, cô đã tỉnh ngộ, mục tiêu theo đuổi rốt cuộc cũng chỉ là mục tiêu, không hơn.

Ngắm nhìn Cốc Ngôn đối với Khúc Tích sớm đã thành thói quen, cô nghĩ, sớm muộn gì cô cũng sẽ từ bỏ Cốc Ngôn, nhưng ngày đó không phải là hôm nay. Cho nên, cô vẫn mặt dày tới đây.

Khi buổi diễn thuyết sắp chấm dứt, Khúc Tích lặng lẽ rời đi, cô đi chào hỏi các giáo viên cũ trong trường. Ở trong văn phòng, có hai thầy giáo đang nói chuyện với nhau, thầy giáo Trịnh hỏi về công việc hiện tại của cô, Khúc Tích trầm mặc một lúc, cô mới trả lời rằng mình vừa từ chức.

“Người trẻ tuổi phải ném qua cực khổ mới trưởng thành được.” Thầy giáo Trịnh khuyên bảo, Khúc Tích cũng không giải thích lí do vì sao mình từ chức. Ngồi lại chốc lát, Khúc Tích vừa đứng dậy rồi đi, ngẩng đầu thì thấy hình bóng quen thuộc trước mắt, bỗng thấy choáng váng.

Cốc Ngôn cũng không nghĩ anh sẽ gặp cô ở đây, trong lòng có chút vui sướng, khóe miệng hơi cong lên, còn Khúc Tích thì hoàn toàn ngược lại, thấy anh, sắc mặt của cô trở nên trầm xuống.

Không muốn nhìn thấy anh sao? Cốc Ngôn cảm thấy tức giận, mới chỉ xa cách không bao lâu, ngay cả nhìn thấy anh cũng không muốn?

Hai người đều là học trò cưng của thầy giáo Trình, thấy Cốc Ngôn tới thầy vội vàng giới thiệu cho hai người làm quen, nhìn Cốc Ngôn nói: “Nha đầu kia trước đây rất ngưỡng mộ trò, ngày đầu tiên nhập học đã tuyên bố phải trở thành người giống Cốc Ngôn.”

“Thầy!.” Khúc Tích bỗng nhiên lên tiếng: “Hiện tại, em đã không còn suy nghĩ như vậy nữa.”

Cốc Ngôn ngẩn người, lạnh lùng nhìn về phía Khúc Tích, đôi mắt của cô đã không còn nét linh động, sáng ngời như trước kia.

Anh chợt thấy đau xót. Giống như ngày đó nhìn Khúc Tích xuống xe rồi đi, một mình lẻ loi đứng ở bến đỗ xe bus.

Câu trả lời của Khúc Tích khiến thầy giáo Trình có chút ngạc nhiên, vừa hay có học sinh đến tìm ông, thầy giáo Trình cùng học trò đi ra ngoài, văn phòng chỉ còn lại Cốc Ngôn và Khúc Tích. Bầu không khí trong văn phòng trở nên nặng nề và đầy xấu hổ.

Không biết ngồi như vậy bao lâu, Khúc Tích đứng dậy, giống như trong phòng không có ai, một câu cũng không lên tiếng, xoay người bỏ chạy.

Cốc Ngôn không diễn tả được cảm xúc lúc này của mình, tức giận pha lẫn đau thương. Điều duy nhất anh có thể làm lúc này chính là nắm chặt lấy tay của Khúc Tích, cô cúi đầu nói: “Cốc tiên sinh, chú có ý gì?”

Cốc Ngôn cũng không biết chính mình đang muốn gì, chỉ biết trách móc chính bản thân, suy nghĩ xao động là thế nhưng trên khuôn mặt anh vẫn hiện rõ vẻ bình tĩnh, giống như người lớn giáo huấn trẻ nhỏ: “Từ chức? Cháu cho rằng đây là trò chơi dành cho trẻ con chơi sao? Tình cảm sao có thể để ảnh hưởng đến công việc?.”

Khúc Tích trầm mặc lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Cốc Ngôn, nói: “Tôi sáu năm thích chú, lấy chú làm mục tiêu phấn đấu, nhưng cuối cùng tôi phát hiện, dù tôi có đuổi theo chú sát như thế nào, bám dai dẳng như nào, nhưng khi vươn hai tay của mình ra cũng không chạm tới chú. Ngôn ... Cốc tiên sinh, tôi không dễ dàng từ bỏ công việc của mình, chỉ vì chú không biết, chú đối với tôi mà nói quan trọng đến như nào.”

Cốc Ngôn sững sờ, lại nghe Khúc Tích nói: “Cốc tiên sinh, chú đã không thích tôi thì đừng lôi kéo như vậy.” Cô nói tiếp: “Tôi sẽ hiểu lầm” Khúc Tích đè nén nỗi đau của mình cố tỏ ra bình tĩnh trước mặt anh.

Khúc Tích gỡ từng ngón tay của anh đang nắm chặt lấy tay mình, Cốc Ngôn lúc này mới biết được, trước đây anh đã nhẫn tâm với cô như thế nào.

Khúc Tích xoay người đi ra ngoài, thấy cô rời đi Cốc Ngôn cảm thấy trong lòng bỗng trống rỗng, anh nhẹ giọng nói: “Tôi thích ... Tôi muốn bắt đầu thích ...”

Nhưng em đã rời đi.

Một mình đứng ở trong phòng, Cốc Ngôn chán nản vò đầu rồi lại nhanh chóng đi ra ngoài.

Đi vào ngã rẽ, thấy cô nước mắt nước mũi tèm nhèm đang nhìn anh.

Như có động lực vô hình nào đó đang thúc đẩy suy nghĩ của dũng cảm tiến về phía cô.

Khúc Tích nói: “Anh ... Nếu anh theo đuổi em, em sẽ suy nghĩ.”

“Anh sẽ theo đuổi em.”

__Hoàn__

Bạn đang đọc truyện *Mười Năm Không Xa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.